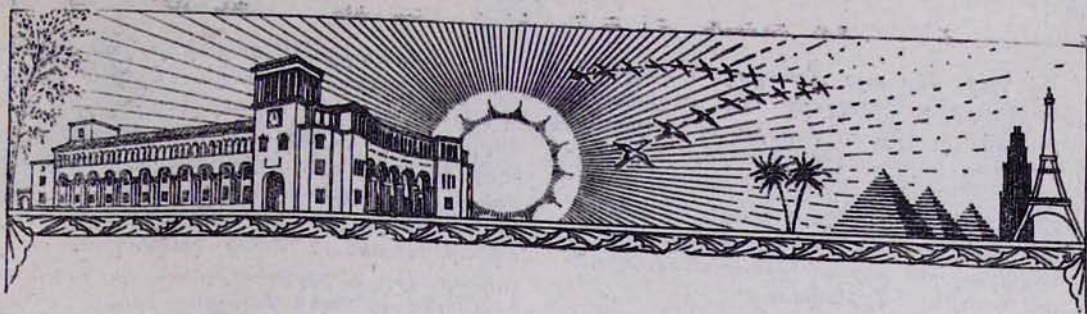

Ս Փ Յ Ո Ւ Ռ Ք Ո Ւ Մ

Մտազին ուրխությունը ենթադրում Թուրքիայի Հայոց Պատրիարքոսը Ս. Խաչ Դպրեվանքի պաշտոնաթերթ «Շողակար» ամսագրի 1958 թվականի փետրվարի համարից Ամենապատիվ Ս. Գաբրիել արքեպիսկոպոս Խաչատրյանի խորհրդածությունները, մինչև գրված Վեհափառ Հայրապետի 1957 թվականի դեկտեմբերի 20-ի իսկ մյուսը՝ 1957 թվականի դեկտեմբերի 17-ին Ս. Խաչ Դպրեվանքի ուսանողության ուղղված հայրապետական սրբատառ կոնդակների առթիվ:

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ

ՍՈՒՐԲ ԷՋՄԻԱԾԻՆ ԵՎ ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ՀԱՅՐԱՊԵՏ

Սուրբ Էջմիածինը անշեղ լուսաբեկն է հավետ՝ մեր լույս-հավատքին: Կհավատանք խորապես և անհրկյուղ: Մեր սրտերու սրբախորանը: Կհավատանք, տեսիլքի մը ճշմարտությունը և հոգետեսությունը, թե հոն է իջեր Միածինը հոգածությունը մը «յատկական սիրոյ» և ոչ թե բռնական «զորություն», այլ ի՞ր «Հոգիով» և «Ոսկի Ուտով», հիմն է դրեր ամրակուռ Հայաստանյայց Առաքելական Ս. Եկեղեցիին՝ իր Մայր Աթոռով և համայն հավատացյալ հայոց ձայնով ու սրտով ընտրված և օծված Հայրապետ-Կաթողիկոսով: Անսասան է այն, նախ դադարաբերով և ապա բազմադարյան կառույցքով, և անմեղմանալի՝ ապիրատ ձեռքերու և անհասանելի՝ անձուկ ու մշտապատ միտքերու: «Բուռն հակաէջմիածնական», — ողորմելի՛ դատողություն. «Բուռն էջմիածնապաշտպան», — և ո՞ր ճշմարիտ հավատացյալ պիտի չըլլար: Ժամանակի իմաստություն, — ո՞ր ողջմտություն՝ աշխարհին «հիմարություն» նկատված՝ պիտի չունենար դայն:

Մեր բազմացեղ երկրագունդին ո՞ր մասին վրա և ո՞ր անկյունին մեջ ալ գտնվինք, կենսագործելով լիովին և հավատարմորեն մեր քաղաքացիական և հայրենակցական նվիրական պարտականությունները, — համարձակորեն և անվարան կպահենք մեր հոգևոր կապը հավատքի այդ անշարժ լուսա-

բեկին հետ. զի ան ունի իր հեռահաս լուսարձակը՝ ցույց տալու մեզի՝ Ավետարանի աշտարակին՝ «ճանապարհ»-ը ճշմարտության և խաղաղության, եղբայրսիրության, աննախանձ գոյակցության և ներդաշնակ գործակցության, ազգերու միջև աննեղ սիրո և հաշտության:

Անթիլիասի քաղը անորակելի է: Իր սահմանազանց համարձակությունն ու հանդդեմությունը՝ անհանգուրժելի են: Բոլոր բարենախանձ փորձերն ու թելադրությունները՝ սանձելու ինքնասպանության առաջնորդող ժպրհությունը, — դժբախտաբար բախեցան ապառաժ սրտերու:

Եվ ահա՛ հուսաբեկ և դառնակսկիծ հոգվու հեծությամբ հյուսված հայրապետական կոնդակը՝ որ պիտի կարենար խարազանել ու խորանել ամենեն խեղ խիղճերն անգամ:

Սիրելի՛ հայ հավատացյալներ, բարի քաղաքացիներ բոլոր երկիրներու, լսեցե՛ք հատկսկիծ ձայնը մեր Հայրապետին, քաղցրացուցե՛ք իր սրտի դառնությունը ձեր հավատքին անդրովելիությամբ: Հառած պահեցե՛ք ձեր հոգվու աչքերը Լուսաբեկին՝ Իշման սեղանի սուրբ տեսիլին: Ըրե՛ք որ անխառն մնա անուշությունն այդ ձայնին, օծությամբն այն Սրբալույս Մեռունին՝ որով «աստուածային և երկնաւոր շնորհ» է թափված Անոր դազաթին վրա՝ հայրապետական ձյունասպիտակ քողով շթավորված:

